

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 127.337 van 22 januari 2004
in de zaak A. 100.247/XIV-1877.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat D. RAMBOER,
 kantoor houdende te 4020 LUIK,
 Quai Godefroid Kurth 12

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Azerbeidzjaanse nationaliteit, op 8 februari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 januari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 oktober 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 7 juli 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. FALLA, die loco advocaat D. RAMBOER verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur M. HUYGHE,

die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluitend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 13 december 1999 en zich vluchteling verklaart op 17 december 1999; dat op 3 oktober 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 8 januari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt luidt:

“Betrokkene werd verhoord op 4 december 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, een Azerbeidzjaans staatsburger van Armeense origine, zou op 6 december 1999 Azerbeidzjan hebben verlaten omwille van zijn etnische origine om op 13 december 1999 in België aan te komen waar hij op 17 december 1999 een asielaanvraag indiende. Betrokkene zou in Bakoe zijn geboren en zou er tot zijn vertrek naar België zijn gebleven. In 1989 zouden zijn ouders hem bij zijn tante hebben achtergelaten. Op school en op straat zou hij problemen hebben gekend, omwille van zijn origine. Vanaf 1994 zou zijn tante daarom besloten hebben dat hij beter niet meer naar buiten ging. Hij zou slechts enkele malen met zijn oom naar buiten zijn gegaan met zijn wagen. In 1997 zou betrokkene, aangezien hij volwassen was geworden, meer zelfvertrouwen hebben gehad en zich terug op straat hebben vertoond. In de zomer van 1997 zou hij echter door een groep Azeris in het park geslagen zijn geweest. Hij zou daardoor drie dagen in coma hebben gelegen. In het ziekenhuis zou hij twee anonieme dreigbriefjes hebben gekregen. Daarom zouden zijn oom en tante hem naar huis hebben gebracht. Betrokkene zou daarna klacht hebben neergelegd bij de politie maar zou uitgelachen zijn geweest. Betrokkene zou opnieuw klacht hebben neergelegd en hierna het bezoek van de wijkagent hebben gekregen die zou gezegd hebben dat betrokkene beter naar een andere stad zou verhuizen. Hij zou ook hebben gedreigd betrokkene als eerste te verdenken als er in de wijk een misdaad zou worden gepleegd. Hierna zou betrokkene met zijn tante klacht hebben neergelegd bij de KGB. Drie dagen later zou de inspecteur zijn langsgesproken en betrokkene gezegd hebben dat hij beter zou vertrekken. Hij zou betrokkene ook hebben uitgescholden. De volgende dag zou betrokkene oom hem en zijn tante naar hun buitenverblijf hebben gebracht. Ze zouden besloten hebben dat betrokkene moest vluchten. Hiervoor zou betrokkene het appartement van zijn ouders hebben willen verkopen om zijn vlucht te bekostigen. Het appartement zou echter reeds in beslag zijn genomen. De nieuwe bewoners zouden geweigerd hebben het eigendomsbewijs te kopen. Betrokkene zou dan zijn winkel hebben verkocht waardoor betrokkene zou zijn kunnen vluchten naar België. In België zou betrokkene vernomen hebben dat zijn oom zou zijn omgebracht.

Vooreerst dienen de volgende tegenstrijdigheden te worden opgemerkt tussen betrokkene opeenvolgende verklaringen (DVZ, CGVS). Betrokkene zei voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij geagresseerd werd in de winter van 1997 (DVZ, vraag 42); voor het Commissariaat-generaal zei hij tot tweemaal toe dat hij in de zomer van 1999 werd geagresseerd (CG, p. 3-4). Verder zei hij voor het Commissariaat-generaal dat hij na de agressie twee weken in het ziekenhuis verbleef waarvan drie dagen in coma (CG, p. 4). Hierover zei betrokkene niets voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook zei betrokkene niets voor de Dienst Vreemdelingenzaken over dreigbriefjes die hij er zou hebben gekregen (CG, p. 4). Gezien het hier over ernstige elementen gaat mag toch verwacht worden dat betrokkene deze ook op de Dienst Vreemdelingenzaken zou aangehaald hebben. Gezien hij naliet dit te doen kan er aan deze feiten geen geloof gehecht worden. Ook over de klacht na de agressie spreekt betrokkene zich tegen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken zei betrokkene enkel dat hij naar de politie was gegaan waar men hem niet zou hebben geholpen (DVZ, vraag 42). Voor het Commissariaat-

generaal zei hij dan weer dat hij tweemaal naar de politie was gegaan en eenmaal naar de KGB (CG, p. 4-5). Omwille van deze tegenstrijdigheden dient reeds sterk getwijfeld te worden aan betrokkene's beweringen.

Verder dient te worden opgemerkt dat getwijfeld kan worden aan het feit dat betrokkene tot 1999 in Azerbeidzjan zou hebben geleefd. Zo verklaarde betrokkene dat het feest van Novruz Bayram dat algemeen in Azerbeidzjan wordt gevierd een vastenperiode (CG, p. 8) inhoudt terwijl Novruz Bayram het lentefeest is waarbij net speciale maaltijden worden klaargemaakt (M. Elliott, de dag van de onafhankelijkheid viel in Azerbeidzjan, terwijl hij er toch nog acht jaar heeft geleefd sinds de onafhankelijkheid. Verder kende betrokkene niet de nieuwe namen van twee belangrijke straten in Bakoe, namelijk de Lenin laan en de Kirova straat (zie CG, p. 9) (M. Elliott, Azerbaidjan, with Georgie, Trailblazer publications, 1999, p. 111). Bijgevolg rijzen er twijfels over betrokkene's effectieve verblijf in Bakoe na 1988.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat betrokkene naar aanleiding van zijn problemen bij de politie klacht ging neerleggen aangezien hij beweerde niet over geldige papieren te beschikken en bovendien bevreesd was in Azerbeidzjan zijn ware origine kenbaar te maken.

Betrokkene was in het bezit van zijn geboorteakte, van een toewijzingsbewijs van het appartement van zijn ouders, van het tewerkstellingsbewijs van zijn moeder en van een gemeentelijk boekje betreffende gas en elektriciteit. Deze documenten wijzen niets aan bovenstaande beslissing aangezien ze enkel betrekking hebben op de identiteit van betrokkene en van zijn ouders en niet betrokkene's problemen betreffen. Bovendien zijn het documenten die handelen over de periode voor 1989, wanneer betrokkene's ouders nog in Azerbeidzjan zouden geleefd hebben. Ze betreffen niet de periode na 1989, waarin betrokkene nog in Azerbeidzjan zou hebben geleefd wat hoger in vraag werd gesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 oktober 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het enige middel de schending opwerpt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat de verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden tracht te weerleggen; dat zij over de aanval in 1997 en over het bestaan van dreigbrieven betoogt dat er geen tegenstrijdigheden zijn, doch dat het enkel ging om toegelaten preciseringen gedurende het verhoor op het commissariaat-generaal en dat die preciseringen voornamelijk te wijten zijn aan de beknoptheid van het verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken; dat zij voorts aanvoert dat de tegenstrijdigheid betreffende haar klacht bij de politie en de KGB op een materiële vergissing steunt, aangezien zij duidelijk had verklaard dat het haar tante was die voornoemde klacht indiende; dat zij verder aanvoert dat de commissaris-generaal ten onrechte twijfelt aan haar verblijf in Bakoe na 1988, dat het onredelijk is de bedrieglijkheid van haar asielaanvraag te steunen op “twijfels”, dat zij het feest van Novruz Bayram spontaan vernoemde en dat het met betrekking tot het vasten te vergelijken is met Ramadan in de Islam; dat zij vervolgens aanvoert dat uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal niet de namen van de belangrijkste straten in Bakoe had gevraagd, doch wel hun nieuwe namen; dat zij tenslotte aanvoert dat

het niet kennen van de onafhankelijkheidsdatum van Azerbeidzjan geen voldoende grond uitmaakt om te besluiten dat er twijfel kan bestaan over haar verblijf in Bakoe na 1988;

2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in de memorie van antwoord het volgende stelt:

“In zijn enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet omwille van een ‘manifeste inschattingsfout’ van verweerder

Wat betreft de materiële motivering wenst verweerder te antwoorden wat volgt:

a) Met betrekking tot zijn drie dagen in coma stelt verzoeker dat niets er zich tegen verzet dat hij zijn verklaringen op de DVZ aanvult tijdens het interview op het CGVS. Verweerder antwoordt dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in elke fase van de procedure, en dit reeds van bij de aanvang, alle dienstige elementen aanbrengt die nuttig zijn voor zijn asielaanvraag. Het is dan ook opmerkelijk dat verzoeker tijdens zijn interview op de DVZ geen melding maakte van het feit dat hij drie dagen in coma zou gelegen hebben.

b) Met betrekking tot de dreigbrieven stelt verzoeker wederom dat niets er zich tegen verzet dat hij zijn verklaringen op de DVZ aanvult tijdens het interview op het CGVS. Verweerder verwijst naar zijn antwoord in de vorige paragraaf. Verweerder wenst daarbij nog op te merken dat het eerder hoe opmerkelijk blijft dat verzoeker deze vermeende dreigbrieven niet expressis verbis vermeld heeft tijdens zijn interview op de DVZ.

c) Met betrekking tot de klacht bij de KGB stelt verzoeker dat zijn tante die klacht heeft ingediend. Verweerder antwoordt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS verklaarde dat ‘tante en ik besloten klacht in te dienen bij hogere instantie (KGB)’, zodat verzoeker deze stelling hoegenaamd niet aannemelijk maakt.

d) Met betrekking tot het Novruz Bayram feest stelt verzoeker dat dit overeenkomt met de Ramadan. Verweerder antwoordt dat uit de in de bestreden beslissing opgenomen informatie blijkt dat dit feest van voor de Islam dateert en dat het dus niet overeenkomt met de Ramadan, daar dit feest drie dagen duurt en gepaard gaat met speciaal bereide maaltijden die even goed overdag als ‘s avonds genuttigd worden.

e) Met betrekking tot de straatnamen stelt verzoeker dat hij enkel de oude straatnamen kent. Verweerder antwoordt dat dit precies is wat gesteld wordt in de bestreden beslissing. Aangezien verzoeker pas in december 1999 Azerbeidzjan zou verlaten hebben, kan van hem verwacht worden dat hij de nieuwe straatnamen van de hoofdstraten van Bakoe zou kennen.

f) Met betrekking tot de onafhankelijkheidsdag van Azerbeidzjan stelt verzoeker dat het feit dat hij deze niet kon plaatsen geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verblijf in Bakoe sinds 1988. Verweerder antwoordt dat van iemand die de laatste 10 jaar in een bepaald land gewoond heeft toch redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij de onafhankelijkheidsdag van dit land zou kennen, temeer daar deze onafhankelijkheid nog erg recent is.”;

2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij zich aansluit bij het verweer van de eerste verwerende partij;

2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord herhaalt hetgeen zij heeft gesteld in het verzoekschrift;

2.5. Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betrekking hebben op de formele motiveringsplicht; dat uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent doch betwist dat die motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat het middel enkel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht; dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de commissaris-generaal besluit tot bedrieglijkheid van de asielaanvraag op grond van het afleggen van tegenstrijdige verklaringen op de dienst Vreemdelingenzaken en op het commissariaat-generaal en op grond van twijfel aan het verblijf in Azerbeidzjan tot 1999, gelet op de onwetendheid van de verzoekende partij over de juiste betekenis van het feest van Novruz Bayram, over de onafhankelijkheidsdatum van Azerbeidzjan en over de nieuwe namen van twee belangrijke straten in Bakoe;

Overwegende dat al de motieven in hun geheel dienen te worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen;

Overwegende dat van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak zijn van zijn vlucht nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van zijn asielaanvraag; dat, zoals in casu, een mogelijke beknoptheid van het verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken daar geen afbreuk aan kan doen; dat voorts uit de lezing van het verhoorverslag van de dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de verzoekende partij op punt 46, “Andere types intimidatie”, positief had geantwoord doch in haar relaas geen enkele melding maakte van de dreigbriefjes die zij kreeg; dat zij over de klacht na agressie het volgende verklaarde op de dienst Vreemdelingenzaken: “In de winter van 97 ging ik samen met mijn tante naar buiten, ik werd in haar bijzijn in elkaar geslagen door de Azeris. We stapten naar de politie om een klacht in te dienen, maar de politie zei dat we niks nieuws vertelden, dat alle Armeniërs in Azerbeidzjan hetzelfde probleem hadden(..)”; dat zij anderzijds het volgende verklaarde op het commissariaat-generaal: “(...) op 1^{ste} klacht geen antwoord, wel uitgelachen. I.v.m. 2^{de} klacht: bezoek wijkagent, zei: als jullie geen problemen willen moeten jullie hem naar andere stad brengen. (...) Nadien: tante en ik besloten klacht in te dienen bij hogere instanties (KGB) - zaak werd ingesteld (...)”; dat hieruit blijkt dat de vaststelling van de commissaris-generaal steun vindt in de verklaringen van de verzoekende partij;

Overwegende dat de vaststelling van de commissaris-generaal over het feest van Novruz Bayram blijkt te zijn gesteund op het volgende werk: “M. Elliott, Azerbaijan with Georgia, Trailblazer publications, 1999, p. 49” waarvan een uittreksel bij het administratief dossier is gevoegd; dat in tegenstelling tot de blote beweringen van de verzoekende partij uit voornoemd wetenschappelijk stuk blijkt dat het feest van Novruz Bayram geen uitstaans heeft met de Ramadan; dat ten overvloede dient te worden

vastgesteld dat met betrekking tot de namen van de belangrijkste straten in Bakoe er geen onderscheid kan worden ingezien tussen de bewering van de verzoekende partij en de vaststelling van de commissaris-generaal;

Overwegende dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal in onredelijkheid of op grond van onjuiste feitelijke gegevens tot zijn besluit is kunnen komen; dat het middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig januari tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.